

İMANIN ÖZELLİKLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine's-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

الْإِيمَانُ عُرْيَانٌ، وَلِبَاسُهُ التَّقْوَى، وَزِينَتُهُ
الْحَيَاءُ، وَمَالُهُ الْفِقْهُ وَثَمَرَتُهُ الْعَمَلُ

(الدیلمی عن ابن مسعود مرفوعاً)

RE 193/7 (El-îmânü uryânün, ve libâsühü't-takvâ, ve zînetühü'l-hayâü, ve mâlühü'l-fıkhu, ve semeretühü'l-amelü.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“—Seyyidü’s-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!
[Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. İmanın Meyvası

Deylemî, Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

الْإِيمَانُ عُرْيَانٌ، وَلِبَاسُهُ التَّقْوَى، وَزِينَتُهُ
الْحَيَاءُ، وَمَالُهُ الْفِقْهُ وَثَمَرَتُهُ الْعَمَلُ

(الديلمى عن ابن مسعود مرفوعاً)

RE 193/7 (El-îmânü uryânün, ve libâsühü’t-takvâ, ve zînetühü’l-hayâü, ve mâlühü’l-fıkhü, ve semeretühü’l-amelü.)

¹ Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.112, no:380; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.510, no:36383; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LXIII, s.389; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.XXXI, s.148; Hakîm-i Tirmizî,

Nevâdirü’l-Usûl, c.II, s.207; Vehb ibn-i Münebbih Rh.A’ten.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.40, no:87; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XI, s.60, no:10254.

(*El-îmânü uryânün*) “İman anadan doğan bir yavru gibi çıplaktır. Buna bir esvab lâzım! (*Ve libâsühü't-takvâ*) “İmanın esvabı takvâdır.”

Takvâsı yoksa, esvapsız insana benzetiyor. Esvapsız insan, çıplak insan demektir; kışın da üşür, sıcağa da dayanamaz, soğuğa da dayanamaz. Esvap onu korur. İman takvâdan ârî olursa, korunmaktan ârî olan çıplak insana benzer.

(*Ve zînetühü'l-hayâ'*) “Tabii buna bir zînet lâzım; o da hayâdır. (*Ve mâlühü'l-fıkh.*) Malı da fıkıhtır.”

İnsanın hayatında mala ihtiyacı vardır. Malı olmayan insan, hayatında dâimâ müşkülâtlar içerisinde. Binâen aleyh, imanın da malı fıkıhtır; yâni akâid-i İslâmiyyeyi bilmesidir. Akâid-i İslâmiyyeyi bilmeyince, imanı malsız, mülksüz bir adama benzer.

(*Ve semeretühü'l-amelü*) “Meyvası da ameldir.”

İman nelerden ibarettir, geçen derslerde anlattık: Allah'a iman, meleklere iman, kitaplara iman, peygamberlere iman, ölüme iman, ölümden sonraki dirilişe iman, cennete iman, cehenneme iman, hisâba iman, mîzâna iman, bütün kadere iman, hayrına ve şerrine... Bunlara inandın mı, mü'min olursun.

İmanın bir alt kısmı var, bir de üst kısmı var. Üst kısmına kâmil iman diyorlar, olgun iman... İnsanın içinde imanın olgun olması, kâmil olması; gönülde Allah sevgisi uyandıktan sonra olur.”

Gönülde Allah sevgisi uyandıktan sonra, imanda kemâl başlar. İmanda kemâl olunca, imanın tadı bulunur. Gönülde Allah sevgisi olmadıkça, iman zayıftır.

Gerek imandaki halâvet, lezzet; gerekse Allah-u Teâlâ'yı sevme, onun zikrine bağlıdır. Allah-u Teâlâ'nın zikrini yapmayan insanda muhabbet-i ilâhî uyanmaz. Muhabbet-i ilâhiyyeyi uyandıracak bir sebep var; o sebep de zikrullahtır.

Zikrullah dolayısıyla muhabbet uyanır; muhabbet dolayısıyla iman kemâl bulur. İmanın kemâliyle insanlar dünyada da saadette, ahirette de saadette olur; dünyada da cennette, ahirette de cennette olurlar.

Onun için Allah-u Teâlâ'ya münâcaat ediyoruz:

“—Ey bütün eşyanın sahibi olan Allah'ım! Seni tesbih ve tenzih ederim. Senin saltanatının altında başka kimsenin borusu ötmez. Ancak senin kudretin ve kuvvetin geçer. Sen en yüksek sıfatlarla muttasıfsın!” diyoruz.

İşte o hale geldin miydi, bütün eşya Allah'ın izniyle senin emrindedir. Peygamber SAS, gökteki Ay'a işaret ettiği vakitte onu ikiye bölen neydi? Hz. Peygamber, yerin dışında olan gök alemine de kumanda etti. O kumandalar, Allah'a olan imanın mükâfatı, bağlılığın mükâfatı... Allah cümlemize onun hürmetine, böyle sağlam, kâmil, olgun iman nasib etsin...

Onun için Takva, haramlardan korkmak ve kaçmaktır. Ne kadar haram varsa... Onun için Hz. Ömer RA çarşılarda gezer. Muamelat ilmi olmayanları ticaretten men edermiş. Evvela öğren bakalım nelerdir helal, nelerdir haram.

Meselâ, çocuklar geliyorlar şimdi; ufacık, sâbi. Eline geçmiş ben on kuruş. Bazen leblebiciler geçer, bazen şekerciler geçer, bazen baloncular geçer. Hemen çocuk beş on kuruş kaptığıyla götürür ona verir:

“—Aman bana da ver bir tane!” der.

Helâl olur mu bu? Çocuk sâhib-i ticaret hale gelmemiş ki. Yirmi beş kuruşluk şeyi, ona bir liraya verirler. Çocuk bilmez ki yirmi beş kuruş nedir, elli kuruş nedir, yüz kuruş nedir.

Onun için, böyle birçok muameleler vardır ki, dinen onları bilmeye müslüman mecburdur. Meselâ gelir sana verir:

“—Şu beş yüz lira sende dursun. Ben senden öte beri aldıkça, borcuma mahsub edersin.”

Olmaz efendim! Sen bugün ne aldıysan alırsın, parasını verirsin. İşte odur. Ona bıraktın mıydı, sonra ondan günden güne kesecek de... Yahut ay başında, yıl başında hesap verecek de... Sen de onun bir kısmını vereceksin. Bu kaçamaklı ticaret, olmaz.

Onun için Hazret-i Ömer dövermiş;

“—Evvela ilm-i muameleyi öğren, alışveriş nasıl yapılır öğren; ondan sonra aç dükkânı!” dermiş.

Sonra Peygamber SAS'ın zamanından bugüne kadar hep bu belediye teşkilatı mevcuttur. Bütün esnaf kontrol edilir. Herkes kendi keyfine istediği gibi, beş kuruşluk şeyi on kuruşa çıkaramaz.

Bugün şeker arıyorsun, yok. Niçin? Canım duruyor orada şekerler. Yok! Yirmi beş kuruş, elli kuruş fiat artacak, ancak o zaman verecek. Bu ticaret böyle helal olur mu insanlara? Hele ihtikar olursa haramdır.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

الْجَالِبُ مَرْزُوقٌ، وَالْمُحْتَكِرُ مَلْعُونٌ

(الدارمی، ه. ق. هب. عن عمر الثقفی عن أنس)

RE. 199/12 (*El-câlibu merzûkun, ve'l-muhtekiru mel'ûnun.*)

(*El-câlibu merzûkun*) “Dışarıdan mal getiren rızıklanır. (*Ve'l-muhtekiru mel'ûnun*) İhtikâr yapan, mal stoklayan ise lânete uğramıştır.”

Muhtekir olanlara mel'un adı verilmiş. Niçin? İnsanların ihtiyaçlarıyla oynuyor;

“—Herkes ne olursa olsun, ben yaşayayım. Herkes ölsün, ben kalayım!” diyor.

² İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VI, s.375, no:2144; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.30, no:10934; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.324, no:2544; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.525, no:11213; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.42, no:33; Ömer es-Sakafî RA'dan.

Ukaylî, *Duafâ*, c.VI, s.164, no:1389; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.97, no:9716; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.60, no:11436.

O takvasızlık ilâmıdır. İmanı var, namaz da kılıyor, ama takvası yok. Takvâ olmayınca imanında kemâl olmaz. Kemâl olmayınca da işte hasta adamın haline benzer insanın hali...

Onun için, *(ve zînetühü'l-hayâ)* “İmanın zîneti hayâdır.”

Şimdi esvabı giydik ama zînet de lazım buna. Nedir? Haya zînettendir. İmanın zîneti hayadır. Bu haya dersi uzun ders. Allah affetsin cümlemizi...

(Ve malühû el-fıkhu) “İmanın malı da fıkıhtır.”

Yâni dinini bilmesidir. Her müslümanın dinini bilmesi birinci şarttır. Bilgiler çok, ama onlar farz değildir. Öğrenirsen öğrenirsin. Fakat asıl farz olan dinini bilmekliğidir. Abdest nasıl alınır, namaz nasıl kılınır, oruç nasıl tutulur, Kur'an nasıl okunur; neler helaldir, neler haramdır, bunları bilmesi şarttır.

(Ve semeretühü'l-amel) “İmanın meyvası da ameldir.”

Şimdi eğer senin takvan varsa, hayan da varsa, fıkıhın da varsa, bu mutlaka sana amel ettirtecektir, meyve verecek. Ağacın meyve vermesi takvaya, hayâyâya, fıkha bağlıdır. Bunlar oldu muydu, meyva gayet güzel olur.

Şimdi bir elma ağacı, diyorlar ki en aşağı on defa, on bir defa, on iki defa ilaçlanması gerekir. Her devresinin mikrobu öldürsün de bize elma tertemiz, yarasız, beresiz, kurtsuz olarak elimize geçsin.

Bunları yapmayınca, elmalar pıtır pıtır ağacından dökülür, yaprakları da dökülür, içini de kurtlar yer. Elimize gelen on tane elmadan bir iki tanesi sağlamdır, ötekiler çürüktür. Niçin? Bu mücadele lazım. Bu mücadeleyi yapacaksın ki o elma senin eline güzel bir şekilde geçsin.

Dinde de bu mücadele lâzım. Mücadele yapmayınca senin de dinin yerindedir ama bu dökülen elmalar gibi çürük, işe yaramaz. Amelin güzel oluşu takvânın, hayânın, fıkhın oluşuna bağlıdır.

b. İman İki Kısımdır

Şunu da okuyayım da... Beyhakî ve Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

اَلْإِيْمَانُ نِصْرٌ فَانِ: فَنِصْفٌ فِي الصَّبْرِ، وَنِصْفٌ فِي الشُّكْرِ

(هَب . والديلمى عن أنس)

RE. 193/8 (*El-îmânü nısfâni: Nısfun fi's-sabr, ve nısfun fi'ş- şükri.*)

(*El-îmânü nısfâni*) “İman iki kısımdır, yarı yarıya iki yarımдан meydana gelir, iki yarımdır: (*Nısfun fi's-sabr*) Yarısı sabırdadır. (*Ve nısfun fi'ş-şükri*) Yarısı da şükürdedir.” buyurmuş.

³ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.123, no:9715; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.127, no:159; Harâitî, *Fadîletü'ş-Şükri*, c.I, s.39, no:18; Cürcânî, *Târih-i Cürcân*, c.I, s.410, no:712; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.111, no:378; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İman iki kısımdır, parçadır: Yarısı sabır, yarısı da şükür... Sabır ve şükür birleşince, iman oluyor. Sabır yoksa, sabır olmazsa namaz kılamazsın, oruç tutamazsın, mücadele de yapamazsın, mücâhede de yapamazsın. Sabra bağlı bunlar.

Açlığa dayanacaksın, susuzluğa dayanacaksın, zaruretlere dayanacaksın; o zaruretlerin altında imanın duracak. Günahlara karşı direneceksin. Sabrı olmayan insan günahlara dayanamaz. Nefis kötülük işlemeye, günah işlemeye zorlar. E sabrın olacak ki, o günaha karşı dayanacaksın. Bu sabra bağlıdır.

Bir de şükür lazım. Niçin? Allah-u Teâlâ namaz nasib etti, oruç nasib etti, zekât nasib etti, ibadetleri nasib etti, haccı nasib etti. “El-hamdü lillâh, sana çok şükür yâ Rabbi!” diyerek verdiği nimetlere şükredeceksin ki, Allah sana verdiği daha da arttırsın. Malında böyle bollukla veriyorsan, onunla şükrediyorsan, malın mütemadiyen artar. İmanın da artar. Kuvvetlenir, yıkılmaz. İşte bu iki şey lazım.

Bizi bir zaman Almanya’ya götürmüşlerdi. Bir pazara denk geldik, herkes kiliselere koşuyor. Dedim ki:

“—Şu gâvurcukların kiliselerini bir göreyim, ne yapıyorlar?” Gâvur bizi götürdü. Kilise dolmuş tabii. Sıraları var hepsinin, oturmuşlar hanımlarla beyler yan yana... Önde, ileride bir mızıka havası... O ufak talebeleri de toplamışlar. Onlar da ilâhiler söylüyorlar orada.

Ellerinde de hepsinin kitap var. Oraya da numarayı yazmış. Bugün filan numaralı ders. Herkes sayfasını açmış, onları takip ediyor. Papazın birisi çıktı, bizim mihraba benzer dönemeçli bir yer yapmışlar. Oradan çıktı yukarıya, konuştu.

Tabii ben anlamıyorum. Sordum arkadaşaya dedim, neler diyor:

Dedi ki:

“—Papaz şükürden bahsediyor. Allah’ın nimetlerine şükretmenin lüzumundan bahsediyor. Kendi itikadıyla Allah-u Teâlâ’nın nimetlerine şükretmenin lüzumunu anlatıyor.”

Çünkü Alman harbinde dayağı yediler. Bir lokma ekmeği öpüp de başlarına koyuyor adamlar:

“—Biz ne kadar arıyorduk da bulamıyorduk. Şimdi el-hamdü lillah Allah verdi.” diye öpüp başına koyuyorlar.

Bizim çöp tenekeleri de ekmek parçalarıyla dolu. Çöp arabalarıyla nerelere gidiyor.

Bizim müslümanlıkta da böyledir. Eğer fazlaysa fukaraya ver, muhtaçlara ver, israf etme! Kuru ekmeği niçin yemiyorsun? Biz hep yeriz. Kurudu mu ekmeklerimizi, onu doğrarız, üstüne bir parça sıcak su dökeriz. Et varsa üzerine bir parça da et koyarız, yumurta koyarız. Güzel bir papara olur o. Onu yeriz güzelce, hiç atmayız.

Sen neden atıyorsun ey müslüman! Zengin adam hep taze istiyor. Yarına kaldı mı istemiyor, atıyor çöp arabasına. Öyle iman olur mu?

Onun için iman iki kısım: Birisi sabır, birisi şükür. Sabırla şükür birleşince, iman kâmil oluyor vesselam.

c. İman ve Amel Kardeşdir

Hâkim ve Deylemî, Hz. Ali RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

اَلْإِيْمَانُ وَالْعَمَلُ شَرِيكَاَنِ فِي قَرْنٍ، لَا يَقْبَلُ اللّٰهُ
تَّ عَالِيَّ أَحَدُهُمَا إِلَّا بِصَاحِبِهِ

(ك. فى تاريخه، والديلمى عن على)

RE. 193/9 (*El-îmânü ve'l-amelü şerîkâni fî karnin, lâ yakbelü'llâhu teâlâ ehadühümâ illâ bi-sâhibihî.*)

(*El-îmânü ve'l-amelü şerîkâni fî karnin*)
“İman ile amel, bir karında şeriklerdir. (*Lâ yakbelü'llâhu teâlâ ehadühümâ illâ bi-sâhibihî*) Allah-u Teâlâ, biri olmayınca diğerini kabul etmez.”

Bak burasına dikkat et: İman ile amel. Ehli sünnet mezhebiyle, ehli muhaddisin mezhebi var iki tane mezheb. Birisi hocalarımızın bize küçüklükten beri öğrettikleri:

“—İman dil ile ikrar, kalp ile tasdikten ibarettir.”

⁴ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.111, no:375; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.95, no:421; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.64, no:10262.

Muhaddisin mezhebinde:

“—İman dil ile ikrar, kalp ile tasdik ve (*amelün bi'l-erkân*)’dır.”

Dilinin söylediğini, kalbinin tasdik ettiğini işlemekle iman iman olur. İşte bu muhaddis mezhebi, kuvvetli mezheptir.

Onun için diyor ki: “İman ile amel, bir karında ortaktırlar.”

Yani imanımız neleri iktiza ediyorsa, dinimiz bize neleri emrettiyse yapılması gerekiyor. Otuz iki farz diyoruz, elli dört farz diyoruz. Bunlar her zaman kalpte ortaktırlar, müşterektirler. Bunların hiç birisini Allah kabul etmez; ikisi bir olmadıkça...

Mesela iman.

“—Ben geldim yâ Rabbi!”

“—Hani amelin?”

“—İşte şu kadar namaz, oruç, neler varsa...”

“—Hani sendeki iman?”

“—Yok ben amel yaptım.”

İman olmazsa, amel para etmez! Ne kadar geceleri hiç uyumasa, tesbihi elinden bırakmasa, ne kadar hayır varsa yapsa; iman olmadıkça onların hiç birisinden fayda yok...

Geliyor bana soruyor:

“—Hocafendi, Edison yanacak mı?”

“—Neden soruyorsun?”

“—E canım bak ortalığı ışığa boğdu herif, ampülü icad etmiş, bilmem ne yapmış. Bu adam da yansın mı ya şimdi?”

“—Ne kadar hayır varsa dünyada hepsini yapsa, iman olmadıkça para etmez.”

Duydum ki, Amerika’da bir gâvur, çok milyarları varmış. Hepsini vakfetmiş, teberru etmiş. Ne olacak? Cehennemde gene yanacak. Yalnız şu kadar farkı var ki, hayırları miktarınca azapları az olur. Gâvur da olsa hayırları nisbetinde azabı hafif olur; yoksa gene azabı azaptır.

Onun için, iman olmayınca amel kat’iyyen fayda etmez. Amel olmazsa, iman da kâmil olmaz. İmanın kemâli amele bağlıdır.

Şimdi abdest... Nasıl alacağını biliyoruz. Bazı yerini yıkasan, bazı yerini de yıkamasan... Meselâ, bir parmak buradan eksik kalmış. Dirseğimizin şurası ıslanmamış. Ayaklarımızın hemen ucunu yıkamışız, bir parçası da kuru kalmış. Bu abdest, abdest olur mu?

Olmaz! Mutlaka abdest azaları tamamıyla yıkanacak. Tamamıyla yıkayamadığımız halde kıldığımız namaz abdestsiz bir namazdır. Guslümüz de buna benzediyse, gusül olmayınca abdest de olmaz. Guslün de abdestin de yeri imana bağlıdır. İman olmayınca ne guslün, ne abdestin faydası olur. Hiç birisinin faydası olmaz. Abdestin, amellerin faydası imandan sonradır. İman, o “Lâ ilahe illa’llah, Muhammedün rasûlüllah” ile başlar, başlangıcı budur. Fakat onun kemali, bu yapılan amellerin neticesindedir.

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin...

d. İman ve Namaz

İbnü'n-Neccâr, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

اَلْإِيْمَانُ الصَّلَاةُ ، فَمَنْ فَرَّغَ لَهَا قَلْبَهُ ، وَحَافَ ظَ

عَلَىٰ هَا بِحَدِّهَا وَوَقْتِهَا وَسُنَنِهَا ، فَهُوَ مُؤْمِنٌ

(ابن النجار عن أبي سعيد)

RE. 193/10 (*El-îmânü es-salâtü, femen ferağa lehâ kalbehû, ve hafeza aleyhâ bi-haddihâ ve vaktihâ ve sünenihâ, fehüve mü'minün.*)

(*El-îmânü es-salâtü*) “İman demek, namaz demektir. (*Femen ferağa lehâ kalbühû*) Kim ki namaz için kalbini boşaltır, (*ve hafeza aleyhâ bi-haddihâ ve vaktihâ ve sünenihâ*) ve o namazı itina ile, vaktine ve sünnetine dikkat ederek muhafaza ederse, (*fehüve mü'minün*) işte o mümindir.”

Bunu da gelecek dersimize bırakalım inşâallah.

⁵ Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.VIII, s.206, no:1530; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.160, no:863; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.41, no:4102; Ebü'ş-Şeyh, *Tabakâtü'l-Muhaddisîn*, c.II, s.253, no:616; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.95, no:423; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.56, no:10243.

Allah-u Teâlâ cümlemizi affetsin... Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin... İmanımızın icabı olarak a'mâl-i sâlihayı işlemekle bizi şerefyab eylesin...

Dünyada yaşadığımız müddetçe “Allah, Allah, Allah...” diye yaşayanlardan eylesin... Son nefesimizde gene “Allah, Allah, Allah...” diye dünyadan ayrılan bahtiyarların arasına ilhak eylesin...

Ahirete de peygamber SAS'in *Livaiü'l-hamd* sancağı altında toplanıp, şefaat-i uzmâsına da mazhar olarak, duhûl-i evvelîn ile cennât-ı âliyâtına dahil olan bahtiyarların arasına bizleri de kabul buyursun...

Li'llâhi'l-fâtihah!

Mehmet Zahid Kotku

İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

